

ARDEALUL = = JURIDIC

REVISTĂ LUNARĂ DE DREPT ȘI UNIFICARE LEGISLATIVĂ

REDACTIA:
Str. G. Mărzescu Nr. 20

Abonamentul pentru Instituții și Autorități 500 Lei pe an
 : : : Autorități judecătorești)
 : : : Magistrați) 400 Lei pe an
 : : : Avocați)
 Publicațiuni și anunțuri pentru un număr 2 lei cuvântul
 : : : mai multe numere 1.50 lei
 : : : cuvântul

Administrația la
 Curtea de Apel S. I. Cluj
 Telefon: 268

Fondator: VASILE M. DIMITRIU Consilier la Curtea de Apel din Timișoara

BCU Cluj / Central University Library Cluj
Comitetul de conducere și redacție:

I. MĂNESCU

Președinte la Curtea de Apel Cluj
 Directorul revistei

AL. ULVINIANU

Președinte la Curtea de Apel Cluj

I. PREDOVICIU

Consilier la Curtea de Apel Cluj

Dr. AL. DRAGOMIR

Decanul baroului din Cluj și vicepreședintele Uniunii Avocaților din Țară

Secretar
VIRGIL I. MĂNESCU
 student la Drept și Filosofie

S U M A R :

1. Noua lege a conversiunii în lumina constituției
 de *Dr. Ioachim Tolciu*, avocat, Cluj
2. Jurisprudențe civile.
3. Jurisprudențe comerciale.
4. Jurisprudențe procedurale.

5. Dreptul de gaj execuțional de
5. Jurisprudențe penale.
6. Jurisprudențe la diferite legi.
7. Informațiuni.

Dr. Liviu Teclu

Nu se publică decât hotărârile instanțelor de recurs, iar ale instanțelor de fond numai cele cenzurate de instanțe superioare sau rămase definitive

Ori ce număr ne primit se retrimite la cerere în contul abonamentului.

Prețul unui număr 35 lei

CONSILIUL LEGISLATIV

COLECȚIUNE
de
LEGI și REGULAMENTE
(1 Ianuarie 1932—31 Decembrie 1932)

Tomul X
Partea Ia

LEGI

Ediție oficială întocmită în conformitate cu art. 37 din Constituție și art. 3 din legea pt. organizarea Consiliului Legislativ
1932

București. Monitorul Oficial și Imprimeriile statului.
Imprimeria centrală 1933. **Prețul Lei 250**

LEGEA

pentru Unificarea

**Contribuțiilor Directe și pentru Înființarea
Impozitului pe Venitul Global**

Textul în vigoare, completat cu modificările aduse până la 15 Martie 1932, însoțită de Instrucțiunile oficiale, adnotate cu Deciziunile Comisiunii Centrale Fiscale.

Ediție întocmită de

Iordan G. Ștefănescu

directorul Contribuțiilor Directe din Ministerul Finanțelor

Editura:

Revistei Administrația Financiară
Bulevardul Elisabeta Nr. 6 București

JUSTIFICAREA
(*RESTITUTIO IN INTEGRUM*)

de
SABIN MOLDOVAN

Judecător la Trib. Arad

*

Tipografia Românească Timișoara

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Situația sumară a Băncii Naționale

Banca Națională a României conform situației sumare din 27 Mai, a cumpărat în țară un stoc de 5 kilograme aur pur, în valoare de cca. ½ milion lei. Tot atunci stocul devizelor a sporit cu 8 milioane, cu alte cuvinte acoperirea bancară s'a urcat cu 8½ milioane la 10.403.118.390 lei. Biletele de bancă în circulație au sporit cu 34 milioane la 21.470.131.129 lei, iar angajamentele la vedere au sporit cu 24½ milioane, încât totalul angajamentelor la vedere arată o creștere de 58½ milioane lei. Raportul de acoperire a scăzut cu ceva, la 35.62 la sută, din care acoperirea în aur este de 33.15 la sută. Alte devize au scăzut cu 43 milioane la 25.224.076 lei, iar devizele rezervate pentru

acoperirea anuităților datoriiilor de stat, s'a urcat cu 8½ milioane la 1 miliard 743.642.813 lei. Portofoliul comercial a scăzut cu 191 milioane lei la 9 miliarde 347.146.451 lei. Portofoliul agricol a sporit cu 9 milioane la 3 miliarde 294.628.017 lei. Creditele lombard au scăzut cu 13½ milioane, la lei 515.559.392. Banca Națională și-a evaluat imobilele la 585.883.507 lei, operând o scădere de 11½ milioane. Dintre conturile curente cele ale ministerului de finanțe au scăzut cu 67 milioane la 677.558.460 lei, iar conturile curente particulare s'au urcat cu 96 milioane la 4.078.456.532 lei.

Dobânda 6 la sută, scontul 7 la sută.

Noua lege a conversiunii în lumina constituției

Este constituțional moratoriul agricol?

Autorii legii conversiunii dela 14. Aprilie 1933 nu au renunțat în realitate la principiul reducerii de drept a creanțelor agricole, dar pentru a preveni o a doua decizie de neconstituționalitate din partea Inaltei Curți de Casație și Justiție, au deghizat reducerea creanțelor în haina — destul de transparentă — a unui moratoriu de 5 și respectiv de 10 ani și în care au înglobat toate datoriile agricole — prin deosebire de legile Argetoianu și Mironescu, care încadrau în *reducerea de drept* numai creanțele micilor agricultori cu avere imobiliară până la 10 hectare (20 jugăre).

Noua lege institue ca normă generală și obligatorie formula moratoriului, pornind dela convingerea că aceasta formulă ar fi perfect constituțională.

Reducerea creanței rămânând pe planul *subsidiar*, fără putere obligatorie, dacă creditorul adoptă aceasta a doua formulă, înseamnă că renunță de voie bună la creanța lui.

Întâia întrebare ce trebuie să ne punem este aceea, dacă nu cumva punctul de plecare al legiuitorului este greșit? Nu cumva este criticabil și moratoriul din punctul de vedere al normelor constituționale?

Convingerea pe care o vom dobândi după o serioasă examinare a legii va fi aceea, că *noua lege a conversiunii violează Constituția țării nu numai prin legiferarea moratoriului general agricol, dar și prin creșterea de categorii de debitori după arbitrar criteriilor sociale, precum și prin instituirea abandonului și prin alte dispozițiuni de detaliu, după cum vom vedea în cele ce urmează:*

* * *

Mai întâi să examinăm chestiunea moratoriului reglementat prin art. 1 al legii!

E bine să știm, că dreptul nostru comun nu cunoaște moratoriul așa cum îl reglementează legea conversiunii adevărate în condițiuni generale și arbitrare.

Legile civile și comerciale ardelenice și bucovinene nici nu amintesc de moratoriu sub nici o formă. În aceste teritorii de drept moratoriul este necunoscut. *Un sistem legislativ întemeiat pe principiul strictei respectări a angajamentelor contractuale nu poate sancționa instituirea moratoriului, care constituie o foarte gravă abatere dela acest principiu.*

Codul de comerț din vechiul regat cunoaște ce e drept moratoriul și-l reglementează în art. 834—844 la titlul „falimentului”. Acest moratoriu însă nu este nici general și nici nu constituie un *imperativ legal* (lex cogens).

Moratoriul comercianților în codul de comerț al vechiului regat nu este altceva decât o formă atenuată a falimentului, sau mai bine zis o proce-

dură de evitarea falimentului, întocmai ca și concordatul preventiv. Acest moratoriu este apoi *individual și condiționat* — pe lângă mai multe cerințe formale de admisibilitate — și de *consimțământul creditorilor și nu înseamnă o reducere de creanță*, nici nu poate dăinui până la infinit! Între condițiunile de admisibilitate se cuprinde și aceea că nu poate fi invocat decât de acel comerciant, care face dovada că *patrimoniul său activ depășește pasivul*.

Or acest moratoriu comercial menit să salveze existența unor bieți negustori striviți de „evenimente extraordinare, neprevăzute și scuzaibile” nu are nici o asemănare cu *moratoriul agricol* din noua lege a conversiunii, care venind după o interminabilă serie de moratorii agricole, întărește și permanentizează credința că datoriile nu mai trebuiesc plătite, iar pentru creditor este echivalentă cu o confiscare de creanțe — *violând astfel art. 17 din Constituție* — prin prelungirea ad gracas calendară a termenului de plată și prin evasi anularea dobânzilor (1%) și prin eventuala ștergere a accesoriilor (vezi art. 28).

Orice creanță îndeplinește un anumit rol în angrenajul vieții economice — fiind sângele circulant în organismul economic și financiar. Nu și-a pierdut oare destinația economică o creanță, a cărei recuperare nu mai este legată — se poate spune — de nici un termen! Poate oare conta organismul economic pe aceste creanțe sleite?

Prin reducerea dobânzilor contractuale și a celor stabilite prin judecată definitivă, precum și prin posibilitatea de scărițare sau totală anulare a accesoriilor (cheltueli, daune etc.) *moratoriul agricol violează art. 20 din Constituție, care garantează respectul drepturilor câștigate.*

Merg și mai departe și susțin că *în virtutea art. 20 din Constituție se poate declara neconstituțională orice lege comună, care se abate dela principiul intangibilității contractelor.*

Moratoriul agricol — așa cum îl reglementează noua lege a conversiunii — mai este *neconstituțional și din alt motiv: el sfidează spiritul de legalitate și de înaltă moralitate*, care stă nu numai la temelie dreptului comun dar și la baza Constituției — și mai presus de toate la baza Constituției!

Într'adevăr moratoriul agricol nu este altceva — după chiar intențiunea franc mărturisită a autorilor legii — decât un mijloc ingenios de constrângere a creditorilor pentru a renunța „benevol” (?) la o parte a creanței lor. (art. 4.)

Legea pare a glăsuși astfel către creditor: „Ai să renunți la o parte a creanței, contrariu îți pun în vedere un moratoriu fără sfârșit cu o dobândă de batjocură și dacă vei cumpăni eventualele riscuri și profituri, vei vedea că consimțirea la reducerea prevăzută de art. 4, constituie în fapt o mai puțină pierdere decât moratoriul”... În acest sens putem numi moratoriul agricol: *moratoriu-revolver*.

Această siluire a creditorilor întrunește toate elementele prevăzute de codul penal pentru *crima*

șantaj. Se poate oare concilia cu spiritul de legalitate și moralitate cristalizat și materializat în litera pactului fundamental o lege comună, care nu se sfiește să recurgă la șantaj pentru a putea astfel să ajungă indirect tot la călcarea Constituției și la satisfacerea unor considerațiuni de ordin politic-electoral ?!

Este neconstituțională întreaga economie a legii, pentru că instituind diferite categorii de debitori, nu după criterii personale individuale, ci după criterii pur sociale, tinde la creierea de clase sociale în contradicție manifestă cu art. 8 din Constituție și creiază privilegii de clase categoric interzise de art. 10 din Constituție.

Nu contestăm dreptul statului de a statua înlesniri deosebite pentru diferitele categorii de producători, de a statornici sarcini publice în raport cu situația materială reală a diferitelor categorii de cetățeni:

Activitatea aceasta de nivelare inerentă puterii ocrotitoare a statului este chiar dorită și prevăzută prin art. 21 din Constituție în vederea menținerii unui echilibru constant între forțele economice pe care se sprijină statul.

Dar legiuitorul conversiunii nu nivelează în vederea unui echilibru economic și social atunci, când pe deoparte fixează precise linii de demarcație între debitorii urbani și rurali, și pe de altă parte între debitorii rurali stabilește avantajile legale după criteriile proprietății mici, mijlocii și mari !

Aceasta nu însemnează nivelare și echilibrare, ci diferențiere în tabere sociale distincte după prejudiciile unor vremuri de mult înmormântate sub dărâmtăturile feudalismului medieval !

Intrucât este oare mai importantă sub raport economic mica și mijlocia proprietate decât marea proprietate ?!

Oare dezastrul agriculturii noastre datorit în mare parte felului demagogic și superficial în care s'a înfăptuit reforma agrară, nu este pentru cei în drept un suficient avertisment pentru a se feri de săvârșirea repetată a aceluiași fatale greșeli ?!

Și eliberând numai o anumită parte a debitorilor de sarcina plății datoriiilor — fără a stabili în prealabil capacitatea de plată individuală — nu înseamnă oare instituirea de noi privilegii sociale interzise de Constituție ?!

În această ordine de idei ne referim — ca la niște simptome revelatoare — la programul unor partide politice, care nu au renunțat definitiv la înfăptuirea unei a doua exproprieri, și ne mai referim și la dreptul de preemțiune rezervat statului prin art. 9 al noii legi de conversiune, menit tocmai să înlesnească această a doua expropriere.

Dar Constituția din 1923 a îngăduit numai o singură expropriere ! Și aceea nu era o reformă deghizată ca conversiunea agricolă. Pentru a putea proceda la cea de a doua reformă de expropriere, trebuie mai întâi modificată Constituția țării în acest sens !

Tot în aceeași ordine de idei — ilustrarea vio-

lării art. 8 din Constituție prin reactualizarea vechilor bariere sociale — ne mai referim și la faptul sugestiv al proclamării statului nostru de *stat fă rănesc* de către numeroși politiciani cu răspundere . . .

În orice caz, suprema noastră instanță judecătorească — ca sentinela neadormită pusă să păzească actuala ordine economică, socială și de drept întemeiat pe dispariția pentru totdeauna a deosebirilor de clase în statul nostru modern și democratic, — va avea serioase elemente de meditație când va fi chemată să examineze noua lege a conversiunii sub acest raport.

DREPTUL DE ABANDON

Instituția abandonului nu mai ține nici baremi calea lăaturalnică, care ca moratoriu — duce numai indirect la lezarea pactului nostru fundamental :

Abandonul este o temerară bruscare a art. 17 din Constituție întocmai ca și conversiunea de drept din legea Argetoianu, care a fost declarată neconstituțională de Inalta Curte de Casație, și caracterul neconstituțional al abandonului a fost stabilit și de către Consiliul Superior Legislativ.

Ne miră faptul, că legiuitorul conversionist, care s'a nuzuit ca cel puțin de ochii lumii, să afle o formulă împăciuitoare pentru scrupulele de constituționalitate, în chestia abandonului a părăsit orice sfială și atacă frontal litera Constituției, neținând seamă nici de formula transacțională indicată de Consiliul Legislativ în avizul său, care a propus ca și cincimea exonerată prin abandon să fie susceptibilă de urmărire după un termen de trei ani !

Pentru ce se mai menține acest Consiliu legislativ cu atâtea cheltuieli, dacă consiliile lui făcute cu cele mai bune intențiuni nu sunt urmate de legiuitorul nostru ?!

Este de reținut, că exproprierea în cazul abandonului poate atinge proporții mult mai mari, de cât ar fi cazul în conversiunea de drept și va însemna — dacă peste tot va fi aplicat — o totală expropriere a creanțelor chirografare, și a creanțelor ipotecare cu rang ulterior. Pentru o mai limpede ilustrare și evidențiere a acestor eventualități voi da un singur exemplu :

Un debitor (A) este proprietarul unei averi imobiliare care neputându-se împărți în natură, va trebui vândută prin licitație judecătorească. În caz de licitație această avere nu poate atinge un preț mai mare de pildă decât 1.000.000 lei. Averea este însă grevată cu creanțele mai multor creditori ipotecari în sumă totală de 2.000.000 (două milioane) lei — contractate în epoca de mare prosperitate economică ! — și anume : creditorul B la locul I, cu rotund 1.000.000 lei, C cu 400.000 lei la locul II, și D cu 600.000 lei la locul III. În afară de aceste datorii ipotecare debitorul (A) mai are și datorii chirografare (neacoperite prin garanții reale) în sumă — să zicem — de 1.500.000 lei. Din prețul obișnuit prin vânzare silită (1.000.000) o cincime revine debitorului ca *minim de existență* și restul

de 800.000 lei va fi adjudecat primului creditor ipotecar (B) și cu aceasta baza de îndestulare este epuizată! Care sunt pierderile? Mai întâi chiar și primul creditor va pierde irevocabil — pentru că cîncimea ce revine debitorului este exonerată de orice sarcină — 200.000 lei, iar ceilalți creditori ipotecari și cei chirografari vor pierde întreaga lor creanță.

Dacă vom avea în vedere că în practica de toate zilele între creditorii C, D și cei chirografari sunt adeseori persoane cari pierd întreg avutul lor agonisit o viață întreagă, pe când debitorului, care a dus o viață neproductivă și de risipă — i se lasă mărinimos o bază minimă de existență, ne putem da bine seama de „dreptatea socială” (?) pe care afirmativ a urmărit legiuitorul! Risipitorului trântor i se asigură prin mărinimia legiuitorului român o continuare a vieții lui trîndave, pe când cel harnic și cruțător ajunge să cerșească! Aceasta este dreptatea socială!!??...

„Când sunt mai mulți creditori, hotărîrea celor ce reprezintă 2/3 pîși din creanță, obligă pe toți” art. 10) — este iarăși o dispoziție anticonstituțională, pentru că lezează drepturile câștigate ce sunt garantate prin art. 20 din Constituție.

Dacă prin această dispoziție drepturile inatabulate pot fi anulate de către creditorii chirografari de pildă, sau de creditorii cu rang întîrziat — cari precum am văzut nu mai ajung la banii lor, — cu drept cuvînt ne putem întreba, că: ce rost mai are alineatul ultim din art. 20, care prevede că „ipotecile și privilegiile de orice natură precum și rangul lor se respectă”?!?

Este anticonstituțional și a fost calificat ca atare de către Consiliul legislativ și dreptul de preemțiune rezervat statului prin art. 9, alin. 5 asupra bunurilor rurale scoase în licitație în urma exercițiului dreptului de abandon. Caracterul anticonstituțional al acestei dispozițiuni îl constituie faptul că statul poate plăti prețul adjudecării în rentă de stat — bine înțeles în valoare nominală — în 10 ani cu dobîndă de 5% la an. Diferența între valoarea nominală și cursul de pe piață al rentei va constitui creanța expropriată — violînd astfel art. 17 din Constituție.

Este neconstituțională, violînd art. 8, 10, 109, 110 și 112 din Constituție excepția ce se crează prin art. 2 p. D. pentru devastații de război, cari sunt admiși la conversiune fără a fi supuși condițiilor speciale de admisibilitate prevăzute la art. 2 p. C. (să nu aibă datorie mai mare pe hectar decât maxiful prevăzut la p. B. — să facă dovada că 80 la sută din datoria inițială a fost datorie agricolă, etc.).

Excepția aceasta înseamnă un adevărat privilegiu instituit pentru devastații de război și mai înseamnă legiferarea indirectă a unui impozit special numai în favoarea devastaților de război și numai în sarcina creditorilor acestora, ceace contrazice articolele constituționale invocate mai sus, care interzic privilegiile de „orice natură” și care

mai prevăd că toate sarcinile stabilite în formă de impozite trebuie suportate în mod proporțional de către toți cetățenii contribuabili ai țării!

Este neîndoelnic că intențiunea autorilor celei mai noi legi de reglementarea datoriilor „agricole și urbane” a fost aceea de pune definitiv la punct problema datoriilor contractate în epoca de inflație monetară. Dar nu numai legiuitorul, ci toată lumea de bine — în afară de pescuitorii în apă tulbure — a dorit ca în interesul superior al economiei naționale să se pună odată capăt agitațiilor pe tema datoriilor.

Cu regret trebuie însă să constatăm, că această unanimă dorință nu a fost satisfăcută prin legea dela 14 Aprilie 1933.

Este incontestabil că în aplicațiunea ei și această lege va fi supusă examenului competent și nepărtinitor al Inaltei Curți de Casație și Justiție pentru a fi minuțios examinată sub raportul prevederilor constituționale — care nu pot fi nescotite de legiuitorul comun. Și nu ne îndoim că și această nouă „conversiune” va fi declarată neconstituțională întocmai ca aceea din „legea Argetoianu.”

Și acest joc — atât de păgubitor pentru normala dezvoltare și consolidare a țării noastre sub toate raporturile — va dăinui până când nu va fi luat sfîrșit acel conflict mai adînc ce există la noi de multă vreme pe de o parte între ordinea actuală de drept statornicită prin Constituția țării și de altă parte între puterea politică, care nu pare a fi pătrunsă de necesitatea strictei respectări a acestei ordine de drept, ceace se dovedește prin numeroasele violări de Constituție cu toate avizele contrarii ale Consiliului Legislativ.

În realitate puterea politică actuală fiind în continuă căutare de noi orientări doctrinare în toate domeniile vieții de stat și neputînd încă să statornicească anumite directive precise și hotărâte, imprimă un caracter de nestabilitate și nesigurantă întregii pulsații economice, politice și intelectuale a țării. Neconstituționalitatea legilor de conversiune este un simptom vizibil al acestui desechilibru și sbucium ideologic.

Dr. Ioachim Tolciu, avocat Cluj

Jurisprudențe civile

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția III-a
Decizia Nr. 290—1932. Președenția d-lui O. Băleanu, consilier.

Obligațiunea de întreținere a soțului nu încetează prin faptul că, soții nedespărțiți trăesc separat și deci, în caz de moarte prin accident, soția și copiii pot cere daune.

Asupra recursului introdus de văduva Ana Sigmirean, împotriva deciziunii No. 337—22 C. II. din 30 Maiu 1929 a Curții de Apel Cluj, secția II-a;

Avînd în vedere că soțul recurentei Dumitru Sigmirean fiind ucis într'un accident de cale fe-

rată, instanțele penale constatând că moartea acestuia se datorește culpei cantonierului căilor ferate Someșene, Ioan Abraham, care a fost condamnat definitiv pentru faptul de omor prin imprudență ;

Că atât părinții decedatului, cât și copiii săi precum și soția, a intentat acțiune în daune, contra Căilor Ferate Someșene, iar Tribunalul Năsăud, secția II-a, stabilind că reclamantii au pierdut avantajul material al întreținerii lor din partea decedatului, a admis acțiunea și a obligat pe pârâta să le plătească pe lângă o sumă globală de daune în favoarea succesiunii și câte o rentă lunară ;

Că, în urma apelului introdus de pârâta, Curtea de Apel Cluj prin deciziunea atacată, a reformat sentința Tribunalului, în sensul că a respins acțiunea părinților decedatului și a redus suma despăgubirilor acordate văduvei și copiilor la lei 18.480 plătită succesiunii decedatului Sigmirean Dumitru.

Pentru a ajunge la această soluțiune, Curtea de Apel constată în fapt că părinții decedatului (tatăl intimatului în cursul procesului a decedat) se întrețin din uzufructul rezervat asupra averii imobile a cărei nudă proprietate nu mai o avea Dumitru Sigmirean, așa încât ei nefiind în stare de sărăcie, nu pot avea dreptul la daune întrucât în conformitate cu art. 154 c. civ. austr., numai părinții ajunși în stare de sărăcie au dreptul la întreținere din partea fiului lor ;

Că trecând la examinarea acțiunii copiilor și văduvei decedatului, Curtea de Apel constată că averea rămasă dela decedatul Sigmirean Dumitru împărțită între ei după moartea acestuia și care consistă din 22 jugăre de pământ, din care numai 4 jugăre pădure, 12 capete de vite, 1 cal și 30 oi, este suficientă pentru întreținerea lor, dânsii fiind în măsură a o exploata și munci ca și mai înainte când trăia autorul lor, care afară de cultivarea pământului și creșterea vitelor nu mai câștiga din altă ocupație și în consecință reclamantii nu se pot baza pe împrejurarea că decedatul îi întreținea și din alte ocupațiuni individuale și personale ale lui ; că de asemenea văduva Ana Sigmirean s'a îndepărtat de mult din familia soțului său, locuind și întreținându-se singură într'altă comună și deci în atari împrejurări, conchide Curtea, conform art. 1327 c. civ. austriac, copii și mama lor nu pot avea drept decât la ceace au pierdut prin moartea autorului lor, la cheltuelile de căutarea sănătății și la cele de înmormântare.

Considerând că, deși instanța de apel, constată în fapt că recurenta trăia separat de bărbatul său, întreținându-se singură, totuși această simplă împrejurare, a întreținerii sale fără ajutorul bărbatului, nu poate conduce la concluziunea că dânsa nu ar fi suferit nici o daună în urma decesului soțului său de care, din nimic nu se constată că era despărțită în mod legal și aceasta întrucât potrivit normelor de drept civil din Transilvania art. 91 bărbatul are îndatorirea a întreține pe soția

sa potrivit averii sale și prin urmare Curtea de Apel argumentând că recurenta nu a pierdut nimic prin moartea soțului și deci exonerând pe pârâta de plata daunelor, prin aceasta desigur că a comis o violare de lege și nemotivare, deoarece *obligățiunea de întreținere a soțului nu încetează prin faptul că soția sa nedespărțită trăiește separat de dânsul ;*

Că, deasemenea argumentul tras de Curte din posibilitatea de întreținere a recurentei soții, din averea rămasă dela defunct este insuficient motivat în fapt, căci instanța pe de o parte spune, că uzufructul averii, ce părinții au donato decedatului, este rezervată părinților, — tatăl a decedat și el în cursul procesului — pe de altă parte însă că întreținerea recurentei este asigurată tot prin uzufruct, fără a detalia dacă recurenta poate exercita uzufructul 1/15, ce i se cuvine situațiune care nu este pe deplin lămurită ;

Că de altfel argumentarea Curții de Apel că văduva este în măsură să exploateze și să muncească averea ca și decedatul, este desigur greșită, *brațele de muncă ale defunctului Dumitru Sigmirean, activitatea sa în gospodărie au doar valoarea lor. Recurenta are dreptul la despăgubire pentru pierderea muncii defunctului. Recursul cată a se admite, căsându-se deciziunea atacată.*

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I-a

Dec. Nr. 423/1932. Preșidenția d-lui Eugen Bănescu, cons.

Testament. — Proces de invalidare. — Nu trebuie să fie chemați toți erezii în cauză, hotărîrea de invalidare neprivind decât pe cei chemați în judecată și testamentul putând fi primit ca valabil de unii dintre erezi, chiar dacă nu întrunește condițiile de formă sau fond.

Asupra recursului făcut de văduva lui Balog Alexandru născută Zăpârțan Floare, contra deciziei No. C. I. 83/1931 a Curții de Apel din Cluj, în cauză cu Balog Ioan, Balog Irina căsătorită Ungar, Balog Fira, căsătorită Baciu ;

Având în vedere decizia cu recurs, din care se constată că intimații în recurs, au intentat acțiune înaintea Tribunalului Someș contra recurentei văduva lui Balog Alexandru născută Zăpârțan Floare pentru anularea testamentului făcut de defunctul Balog Alexandru I. Mihai la 8 Februarie 1929 pe motiv că testatorul nu era în deplinătatea facultăților sale mintale și pe motiv că testamentul n'a fost conform dispozițiilor legii XVI din 1876 ;

Având în vedere că Tribunalul a respins acțiunea pe motiv că intimații n'au chemat în judecată și pe minorul Emil Cosma, unul din moștenitori, stabilind principiul că procesul de ereditate nu se poate decide dacă nu sunt chemați în proces toți erezii ;

Că în contra acestei sentințe intimații au făcut apel, iar Curtea de apel din Cluj, prin decizia supusă recursului reformând sentința dată de Tribunal l'a îndrumat să judece procesul în fond ;

Că spre a da această soluțiune, Curtea stabilește în fapt că decetatul Balog Alexandru, în viață fiind, a făcut două testamente; unul la 8 Februarie 1929, prin care testează soțieie sale, intimata Zăpârțan Floare, averea sa mobilă și imobilă cu contra prestațiuni din partea acesteia și alt testament cu aceiaș dată prin care testează nepotului său Emil Cosma Alexa a treia parte dintr'o grădină;

Că, la deschiderea succesiunii, ambii beneficiari testamentari, au recunoscut testamentele, intimatii însă contestând valabilitatea lor, au cerut ca succesiunea să fie predată conform legii și în această situațiune, judecătoria i-a îndrumat la proces;

Că însă intimatii în acțiunea lor pentru anularea testamentului, au chemat în judecată numai pe recurenta văduva lui Balog Floare, născută Zăpârțan fără a-l chema și pe minorul Emil Cosma Alexa, fapt care a determinat Tribunalul să respingă acțiunea pe acest motiv ceeace este greșit după cum motivează Curtea, deoarece recurenta nici n'a ridicat această chestiune înaintea Tribunalului și în această materie este oprit instanței de judecată să ridice din oficiu chestiuni, pe cari părțile nu înțeleg să le ridice.

Având în vedere că această soluțiune este criticată prin motivele I și II de casare, prin care recurenta susține că prin deciziunea atacată, Curtea a violat norma de drept ordonând judecarea procesului în fond, deși minorul Emil Cosma n'a fost chemat în proces cu toate că a luat parte la desbaterea succesorală și cu toate că el a ridicat pretențiuni și contra lui intimatii au fost îndrumați la proces, prin deciziunea de predare a Judecătoriei lăsământară.

Că prin motivul II recurenta susține că instanța de apel în contradicere cu scriptele din dosar a stabilit că dânsa n'ar fi cerut respingerea acțiunii pe motivul, pe care este bazată sentința și din oficiu nu se putea ridica această chestiune, când intimatii prin apelul lor, însăși au arătat că dânsa a cerut respingerea acțiunii pe motiv că minorul n'a fost chemat în proces și deci au recunoscut aceasta;

Considerând că în ce privește acțiunile de invalidarea testamentelor cum este și în speță, regula generală de drept este că între erezi și legatarii interesați în testament, numai aceia trebuie citați în proces contra cărora reclamantul cere prin acțiune invalidarea testamentului, căci față de ceilalți erezi sau legatari, față de care reclamantul menține în vigoare testamentul și respectiv nu cere față și de aceștia invalidarea testamentului, aceștia fără motiv ar fi improcesuați, fiind regula de drept materială că testamentul poate fi primit de valid și valabil de către erezi și atunci când nu corespunde recerșnelor formale sau materiale de valabilitate și pentru că sentința adusă în chestiunea validității testamentului, numai față de părțile din proces are putere de drept;

Considerând că aceasta fiind principiile de

drept aplicabile în speță și întrucât nu există un text de lege care să ceară citarea tuturor erezilor într'o acțiune de invalidarea unui testament, urmează că în speță bine Curtea de Apel a reformat sentința Tribunalului îndrumându-l să judece procesul chiar fără a fi introdus în cauză și minorul Emil Cosma și față de cele mai sus expuse motivele II devine inutil de a mai fi discutat;

Că deci ambele motive fiind nefondate urmează a fi respinse;

Asupra motivului III, prin care se susține că instanța de apel a violat dispozițiunile art. 508 pr. civ. atunci când a obligat pe recurentă să plătească intimaiilor suma de 4000 lei cheltueli de apel — deși conform dispozițiunilor textului de lege sus citat trebuia să stabilească numai quantumul cheltuelilor;

Considerând că potrivit dispozițiunilor parag. 508 al. ultim pr. civ. dacă forul apelativ anulează sentința forului de primă instanță sau trimite înapoi cauza pentru pertractare ulterioară și dare de sentință la forul de primă instanță, stabilește numai cantitatea speselor procedurii apelative, chestiunea însă, că cine să suporte spesele trebuie tranșată în deciziunea mai nouă dată în urma anulării sau a retrămterii;

Că prin urmare față de aceste dispozițiuni, Curtea de Apel reformând sentința Tribunalului și trimițând cauza spre a fi judecată în fond era obligată a stabili numai cheltueli de apel și numai Tribunalul după soluțiunea dată avea căderea pe din părți sau pe alta s'o oblige cu suportarea lor.

Că întrucât Curtea n'a procedat astfel ci a și obligat pe recurentă la suportarea cheltuelilor după ce ele au fost stabilite, a violat prin aceasta dispozițiunile parag. 508 pr. civ. și deci deciziunea dată, din acest punct de vedere urmează a fi casată, menținându-se quantumul de 4000 lei stabilit de Curtea de Apel ca cheltueli de a doua instanță, Tribunalul urmând a indica partea care va fi obligată la plata lor, după soluțiunea ce va da când va judeca procesul în fond.

Jurisprudențe comerciale

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I-a

Decizia Nr. 830/932.

Ardeal. — Cărți funduare. — Prenotare. — Apel. — Situație schimbată în interval (art. 59 și 149 reg. C. F.) — Concordat notat în C. F. — Cerere de prenotare, anterioară concordatului.

Potrivit paragrafului 59, regulamentul cărților funduare, prenotarea unei ipoteci garantează creditorului rangul ei. Dacă ipoteca se desăvârșește numai în urma procedurii de justificare, prenotarea are însă caracterul unui început de executare al înscrierii ipoteci și ca atare ea intră în categoriile actelor supuse prevederilor art. 14, legea concordatului preventiv.

Concordatul ca și falimentul, având putere

erga omnes, ca atare instanța de apel putea respinge cererea de prenotare a ipotecii, dacă se dovedește, pe calea recursului că, în interval a fost introdusă cererea de concordat, fără a se putea susține că, prin aceasta s'ar fi violat dispozițiunile regulamentului de cărți funduare, căci dacă paragraful 142, oprește în apel prezentarea de noi acte, aceasta nu se poate referi și la dispozițiunile prohibitive conținute în legea concordatului, concordat care în speță se găsește notat în c. f., iar prima instanță admisesse prenotarea ipotecii numai pentru că la acea dată nu știuse încă de existența cererii de concordat.

Imprejurarea că, cererea de prenotare a fost înregistrată anterior celei de concordat preventiv, nu poate avea nici o influență în speță, deoarece ceiace are în vedere art. 14, când oprește formal înscrierea oricărei ipotecii nu este data înregistrării cererii, ci faptul că cererea de înscriere a ipotecii se bazează pe o cauză sau titlu anterior încheierii tribunalului pentru admiterea în principiu a concordatului preventiv, ceiace nu se constată în speță.

ROMANIA, CURTEA DE APEL CLUJ, Secția III-a.

Dec. Nr. C. III. 2815/40/1932. Președinția : Al. Ulvianu, pres.

Cesiunea unei cambii. — In ce condițiuni poate cesionarul să-și exercite drepturile cedate.

In contra sentinței tribunalului, prin care s'a respins apelul reclamantului, acesta a făcut recurs, în termen, acesta pentru motivele :

1. Violarea de lege și 2. Exces de putere. Pentru că greșit a fost interpretat art. 16 din legea cambială când s'a decis că cesiunea nescrisă pe cambie nu produce efecte de drept cambial și tribunalul nici nu a stabilit starea de fapt.

Având în vedere că recurentul a cerut admiterea, iar intimatul respingerea recursului cu cheltuieli ;

Având în vedere că, în baza cambiei dela dosar, s'a emis mandat de plată cambial, care, în urma excepțiilor pârâtului a fost scos din vigoare de judecătoria, pentru motivul că primul gir nu este al beneficiarului și deci reclamantul nu și-a dovedit calitatea de proprietar al cambiei potrivit art. 36 din legea cambiei, iar tribunalul prin sentința atacată cu recursul de față a respins apelul pentru că, și dacă reclamantul ar avea drepturi câștigate prin cesiune, fiindcă acestea nu îndeplinesc condițiile legii cambiale, cesiunea nefiind scrisă pe cambie potrivit art. 16 din legea cambiei, ele nu se pot exercita pe cale cambială ;

Considerând că din acestea, rezultă că tribunalul stabilește în fapt că cesiunea nu figurează scrisă pe cambie și că din această lipsă găsește că reclamantul nu se bucură de efectele, favorabile lui, ale legii cambiale ;

Considerând că, potrivit dispozițiilor art. 16 din legea cambială, cesiunea trebuie să fie scrisă pe cambie și că numai în asemenea caz se consideră transmisă odată cu cambia și drepturile de-

rivând din cambie, până când o cesiune separată, scrisă sau verbală, nu are decât efectele unei obligațiuni de drept civil sau comercial, după caz, ne-transferând cesionarului și cambia ca atare, ci numai dreptul de a pretinde pe cale judecătorească eliberarea cambiei dela cedent ;

Că, deci, spre a putea realiza creanța pe cale cambială cesionarul trebuie să prezinte instanței, care emite mandatul de plată cambial, atât cambia cât și actul de cesiune, acesta neputându-se elibera numai în temeiul cambiei, cum s'a făcut în speță, precum nu s'ar fi putut elibera nici numai în temeiul cesiunii, dacă ar fi fost cazul ;

Că, în consecință, bine tribunalul a constatat că judecătoria a procedat legal când a desființat mandatul de plată cambial pentru lipsă de legitimațiune cambială în înțelesul art. 36 din legea cambială ;

Având în vedere că tribunalul constată în fapt că prin cesiunea prezentată de reclamant, numai în apel, acesta a fost autorizat a realiza creanța cambială în temeiul regulilor de drept civil potrivit codului civil austriac, deci, pe cale civilă, iar nu prin mandat de plată cambial ;

Că, deci, hotărând astfel, nu a violat art. 16 din legea cambială și nici alte texte de lege precum nici nu a săvârșit exces de putere ;

Pentru aceste motive recursul a trebuit a se respinge, ca nefondat, cu cheltuieli de recurs, potrivit dispozițiilor art. 543 din procedura civilă ; Cluj, 23 Noembrie 1932.

Președinte : Ulvianu ss. ; Raportor : Predoniciu ss. ; Votant : Mureșan ss. ; Grefier : Reuter ss.

Juri prudente procedurale

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I.

Decizia No. 249/1932

Ardeal ; Notari publici. — Cauze succesoriale. — Mandat dat de Judecător. — Mandatar al părții. Consecințe.

Notarul public nefiind un organ executiv sau un organ în subordine al judecătoriei de ocol, în atare situațiune, delegațiunea dată de judecătoria de ocol notarului public de a desbata o cauză succesorală, nu poate fi considerată decât ca un mandat dat de judecătoria de ocol în numele succesiunii de a face acte în interesul acestora.

Potrivit principiilor de drept în materie de mandat, mandatarul neputând lucra contra voinții și interesului mandantului, urmează că în speță, notarul public, ca mandatar desingnat de judecătoria de ocol pentru succesori ; nu putea face nici un act contra voinții și interesului acestuia.

Așa fiind și întrucât este necontestat în speță că recurenta, prin reprezentantul ei, a încunostiințat pe notarul public intimat că nu există avere succesorală și a cerut să stingă procedura lăsămăntară, notarul public ca mandatar designat era

obligat să se conformeze acestei cereri și să stingă procedura.

Notarul public, nedând curs acestei cereri și ținând desbateri contra voinții mandatarului său, el a făcut acte contra interesului și voinții acestuia și pentru astfel de acte, nu are drept la onorar și cheltueli de notar public.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția III.
 Dec. Nr. 524/1932. Președ. : D. Volanschi, prim-presedinte
Portărei. — Taxe. — Dacă au a fi percepute și în cazul când executarea este efectuată prin alți agenți. (art. 317 din legea de organizare judecătorească; art. 173, 187 și 223 din regulamentul pentru serviciul portăreilor ; art. 154 din legea de execuție din Transilvania).

Având în vedere că chestiunea dedusă prin acest motiv, și rămasă în divergență, constă în aceea de a se ști dacă, potrivit art. 223 din regulamentul pentru serviciul portăreilor și taxele actelor de procedură și de executare și art. 317 din legea de organizare judecătorească, cari, în mod transitoriu, până la unificarea legilor de procedură mențin pe teritoriul Transilvaniei posibilitatea executărilor, silite și prin alți agenți decât portăreii, în speță notarul public, atunci când executările se fac de către acești agenți, mai urmează sau nu să se încaseze, și în ce măsură, taxele de portărei prevăzute de art. 173 și 187 din regulamentul lor, și cine anume plătește aceste taxe.

Considerând că legea de organizare judecătorească, aplicabilă pe întreg cuprinsul țării, stabilește în adevăr prin art. 51 că actele de procedură și urmăriile sau executările silite ordonate de justiție se îndeplinesc de portărei cari funcționează pe lângă tribunale și judecătorii, iar prin art. 54 alin II, prevede că atribuțiunile modul de a funcționa al acestor agenți judecătorești și taxele ce au a percepe pentru diferitele acte ce îndeplinesc se vor determina prin regulament, care va prevedea și desvolta tot ce e privitor la serviciul portăreilor, regulament care a și fost întocmit și publicat în Monitorul Oficial din 20 Decembrie 1925 modificat în Iunie 1925.

Considerând însă că atât art. 317 al. III legea org. judecătorești cât și art. 223 și 224 din regulamentul portăreilor prevăd că până la unificarea procedurilor civile îndeplinirea executărilor silite și procedurilor în circumscripțiunea Curților de apel din provinciile alipite se va face conform legilor de procedură în vigoare în circumscripțiunea fiecărei Curți.

Considerând că art. 154 din legea de execuție din Transilvania prescrie în partea I, a aliniatului II că dacă licitația urmează a se ține la sediul instanței cărților funduare (conform art. 147 din aceeași lege) ca în speță, pentru efectuarea ei se delegă de regulă un judecător sau notar public ;

Considerând deci că, din textele de mai sus reiese în mod cert că notarul public a fost în mod

legal delegat cu efectuarea vânzării silite ;

Considerând că din moment ce vânzarea a fost efectuată în conformitate cu legea de către notarul public, iar nu de portărel, nu se putea atribui statului vre-o sumă ca taxe pentru portărei.

Că, în adevăr, nu numai că nici un text din legea de organizare judecătorească și din regulamentul pentru serviciul portăreilor și taxele actelor de procedură și executare, nu prevăd asemenea taxe în cazul când în teritoriile alipite executarea se efectuează prin notarul public, dar din contra art. 54 legea org. jud. prescrie că regulamentul va determina taxele ce urmează a percepe „portăreii pentru actele ce îndeplinesc” ei, iar din art. 173, 187 și 209 din regulament reiese că taxele pentru executări nu pot fi atribuite statului decât în cazul când portăreii au primit o însărcinare în acest scop sau când partea a recurs la oficiul lor, ceea ce nu este cazul în speță.

Că, prin urmare, tribunalul hotărând, contrariul a violat legea, așa că motivul de casare este întemeiat și recursul urmează să fie admis, încheierea de mai sus casată, iar cauza trimisă aceluiaș tribunal.

Pentru aceste motive, admite recursurile.

Dreptul de gaj execuțional

Suspendarea execuțiilor, stipulată de art. 14 din legea concordatului preventiv din 1929, are aplicațiune generală pentru executările creanțelor chirografare, dar nu se aplică la executarea creanțelor garantate cu vreun privilegiu oarecare, gaj, ipotecă, etc., acestea putându-se urmări mai departe și executa până la îndeostulare fără considerare la procedura concordatului.

Sub domeniul procedurii civile române, în consecință, toate execuțiile chirografare se suspendă din momentul introducerii cererii de concordat, indiferent de data când s'a efectuat sequestrul pe mobilele urmăritului. Nu tot acelaș lucru se întâmplă însă pe teritoriile de subimperiu legii a IX : 1881. Conform acestei din urmă legi, prin însăși faptul sequestrării, creanțele chirografare sunt transformate în creanțe privilegiate, de oarece art. 47 prescrie : „sequestrarea din momentul conscrierii, dă un drept de gaj asupra obiectelor menționate.”

Pentru aceasta legiuitorul a înscris în art. 21 al 2 legea din 10 Iulie 1929 că : „drepturile de preferință câștigate prin sequestre, execuții silite sau asigurătoare în ultimele 60 zile înainte de introducerea cererii de concordat încetează de drept, etc.” De unde rezultă că drepturile de preferință câștigate prin sequestre, etc., mai înainte cu 60 de zile dela data introducerii cererii de concordat nu încetează de a exista ci se mențin, și executanții fiind considerați creditori privilegiați, câtă vreme nu renunță la dreptul lor de preferință după dispozițiunile al. 1 din acelaș articol, nu au dreptul de vot în concordat, dar în schimb pot continua

până la capăt execuțiile lor silite.

Astfel în Ardeal, efectul suspensiv de executare al cererii de concordat se reduce numai la creanțele chirografare pentru executarea sau asigurarea cărora s'a aplicat sequestrul în timpul celor două luni dinaintea cererii, iar executările începute mai înainte de acest răstimp pot continua până la îndestulare, pe când în Vechiul Regat toate execuțiile creanțelor chirografare se găsesc suspendate indiferent de vechimea sequestrului, prin efectul cererii de concordat.

Această deosebire provine din faptul pe care l'am evidențiat și cu altă ocazie, că procedura de execuție română, nu cunoaște dreptul de gaj execuțional.

Ce este dreptul de gaj execuțional ?

Este un amanet dobândit asupra obiectelor urmărite, prin efectul legii, din momentul înscrierii obiectului în procesul-verbal de execuție.

Comentatorul cunoscut al legii LX : 1881, Dr. K. Immling, precizează că amanetul execuțional ia ființă chiar prin faptul înscrierii și exact din momentul înscrierii, chiar dacă procesul verbal se sequestru însă nu a fost încheiat (a se vedea și art. 87 din această lege).

Nici o deosebire alta, afară de modul de înființare nu există între amanetul execuțional și alt amanet legal sau născut prin convenția părților și predarea lucrului. Detențiunea obiectului amanetat care la gajul convențional se exercită real, aci se exercită prin intermediul sequestrului sau a curatorului de sequestru.

Efectul gajului este acelaș: drept de urmărire și de prioritate la îndestulare.

În caz de concurs între doi sau mai mulți creditori sequestrați, prioritatea se cuvine sequestrantului cel dintâi cronologic, iar după îndestularea acestuia, prioritatea se cuvine celui ce urmează tot în ordine cronologică. Legea nu stabilește în mod expres ordinea de îndestulare, însă ea rezultă din natura însăși a gajului și în mod indirect din art. 447, 461, 470 c.c.a și legea falimentului, iar doctrina și jurisprudența sunt stabilite asupra acestei chestiuni (Immling sub art. 119).

Concurență mai complicată poate obveni între gaj execuțional, convențional și diferite gajuri legale. Cum art. 470 c.c.a. pentru cazul concursului trimite la legea falimentară, iar aceasta prin art. 57, acordă tărie egală tuturor felurilor de amanet, urmează că și în acest caz, ordinea cronologică a nașterii gajului determină ordinea la îndestulare. Pe baza aceasta de regulă vor veni înainte gajurile legale, apoi celelalte feluri de amanete. Excepție fac: dreptul de prioritate al cheltuelilor de licitație, apoi al statului pentru dări restante, apoi al închirietorului pentru chiria de 6 luni, cari vin în această ordine înaintea celorlalte amanete, de oarece așa rezultă din art. 72, 189, legea LX : 1881 și din dispozițiunile legii fiscale din 10 Oct. 1932.

Acestea despre dreptul de gaj execuțional și starea lui în legislația ardeleană.

Intr'o notă anterioară am arătat importanța

dreptului de gaj execuțional în materia poprirei unde deasemenea reglementează îndestularea pe rând a creditorilor sequestranți și cum prin dreptul de gaj execuțional se înconjură inconveniențele poprirei din legislația română.

Arătăm acum deosebirile rezultate din existența dreptului de gaj execuțional în Ardeal, în ceea ce privește aplicarea legii concordatului preventiv. Este evident că aci creditorii chirografari din vechiul Regat se găsesc într'o situație inferioară față de cei de sub imperiul legii LX : 1881, fiindcă ei nu pot beneficia de dispoziția art. 21 legea concordatului preventiv și execuțiile lor vor fi totdeauna suspendate fără deosebire de vechime. Situația nu este fără repercusiuni economice, și mai ales este supărătoare din punct de vedere juridic, unde cată să fie respectat principiul că la împrejurări de fapt identice să se aplice accias regulă de drept.

Turda, 30 Ianuarie 1933.

Liviu Teclu, judecător
la judecătoria Mixtă Turda

Jurisprudențe penale

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II-a
Decizia Nr. 4446/1932. Preș. dl. Al. Dem. Opreșcu, consilier

Tribunalul fiind sesizat cu judecarea unui fapt, calificat drept crimă prin rechizitorul introductiv de instanță, sentința sa nu poate fi dată decât cu dreptul de apel la Curte, indiferent de schimbarea calificărei, astfel că deciziunea Curței, rămâne atacabilă cu recurs în fața Inaltei Curți de Casație.

Asupra recursului introdus de apărătorul acuzatei soția lui Iosif Hathazi, născută Gombos Juliana, împotriva încheierii din 17 Maiu 1932 a Curții de Apel Cluj, secția III-a;

Având în vedere că se constată din lucrările dosarului că prin rechizitorul introductiv cu No. 7021/1930 al parchetului trib. Cluj acuzata a fost trimisă în judecata acestui tribunal sub inculpațiune de crimă de leziuni corporale grave, săvârșită prin aceia că a aplicat o lovitură puternică în capul reclamantei Bogo Rozalia, producându-i leziuni vindecabile în timp de peste 20 zile.

Că tribunalul Cluj, constatând faptul, dar motivând că leziunea pricinuită s'a vindecat în mai puțin de 8 zile, a condamnat pe acuzată la 700 lei amendă pentru delictul de leziuni corporale ușoare, prevăzut și pedepsit de art. 301 combinat cu art. 302 al final c.p., obligându-o, în acelaș timp la sufa de 7.250 lei ca despăgubiri civile.

Că împotriva sentinței primei instanțe au declarat apel acuzata și apărătorul, apel pe care Curtea de fond l'a admis în parte prin deciziunea sa cu No. 773/1932 și a achitat pe acuzată de pedeapsa aplicată, în baza art. 1 al legii de amnestie din 6 Iunie 1929, menținând însă despăgubirile civile acordate reclamantei prin sentința apelată.

Că această deciziune fiind atacată cu recurs de apărătorul acuzatei, Curtea de fond prin încheierea din 17 Maiu 1932 a refuzat recursul pe motivul că faptul constituie delict și se judecă în ultimă instanță de Curtea de Apel, că încheierea de mai sus a fost atacată la rândul ei cu recursul ce urmează a se soluționa.

Considerând că, potrivit dispozițiilor art. 381 pr.p., sentințele tribunalelor date în primă instanță sunt susceptibile de apel înaintea Curții, iar deciziunea Curții pronunțată asupra apelului este supusă recursului în Casație, conform art. 426 p. 4 pr. p.

Considerând că, în speță, *tribunalul fiind sesizat cu judecarea unui fapt calificat drept crimă prin rechizitorul introductiv de instanță, sentința sa nu putea fi dată decât cu apel la Curte, astfel că deciziunea acesteia pronunțată în urma apelului declarat de acuzată și apărător devenia susceptibilă de recurs înaintea acestei Inalte Curți și deci greșit a refuzat Curtea recursul făcut de apărătorul special.*

Că, dar, recursul contra încheierii de respingere este fondat și se admite, dispunându-se judecarea recursului în fond.

Având în vedere că acest recurs a fost declarat în baza art. 385 p.l. lit. c, pr. p., pentru că reclamanta nu a fost îndrumată la calea civilă spre a-și valorifica pretențiunile sale bănești;

Considerând că, în conformitate cu art. 4 al. 1. legii din 6 Iunie 1929, atunci când faptul penal este amnistiat, instanța represivă rămâne competentă a judeca cererea de despăgubiri civile cu care a fost investită, așa încât Curtea de fond nu era obligată a trimite pe reclamantă înaintea jurisdicțiunii civile pentru daunele cauzate prin infracțiunea amnistiată, ci a putut statua ea însăși, după cum a și făcut.

Că astfel fiind motivul de casare este neîntemeiat și se înlătură, iar recursul urmează a se respinge.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II-a

Decizia Nr. 4382/1932. Președ. dl. Al. Dem. Oprescu, consilier

Scăderea din pedeapsa aplicată, timpul stat în arestul preventiv. — Abrogarea art. 94 cod. penal, de art. 41 și 42 din legea penitenciarelor. — Motivele. — Ce instanță poate face scăderea și când. — După ce hotărîrea condamnatore a rămas definitivă nu se mai poate face scăderea pe baza unei cereri principale și ulterioare.

Asupra recursului făcut de Pop Ambrosie contra încheierii Nr. P. I. 2423/1932 a Curții de Apel Cluj;

Având în vedere că din examinarea lucrărilor dela dosar se constată următoarele:

Prin sentința Tribunalului Someș S. II, No. P. 687/9131, acuzatul Pop Ambrosie a fost condamnat, în baza art. 278 și 289 cond. penal, cu aplicația art. 91 cod. penal la 15 ani temniță grea, pentru crima de asasinat.

Această sentință a fost confirmată de Curtea de Apel Cluj secția III-a, prin decizia Nr. P. 2271/14/1931, care a rămas definitivă, prin respingerea recursului făcut la Inalta Curte de acuzat și apărătorul său special;

Prin petiția înregistrată la Tribunalul Someș, Pop Ambrosie a cerut ca în baza art. 94 codul penal și 506 proc. penală, să i se scadă tot timpul deținerii sale preventive, din pedeapsă întrucât în tot acest timp ar fi îndeplinit diferite munci.

Tribunalul, prin decizia No. P. 687/1931, în baza art. 505 proc. penală, combinat cu 94 codul penal, admite cererea acuzatului, scăzând din pedeapsa aplicată, timp cât acesta a stat în arest preventiv.

Contra acestei deciziuni, Primul Procuror al Tribunalului Dej a declarat apel, care a fost admis. Prin încheierea supusă recursului respingându-se cererea condamnatului de a i se scade din pedeapsă timpul deținerii preventive.

Contra suszisei încheieri, Pop Ambrosie a făcut recurs, invocând următoarele motive de casare:

Având în vedere că prin aceste motive recurentul susține că instanța de apel a comis exces de putere și a violat art. 505 proc. pen. și 94 cod. penal ardelean, care dispune că durata închisoarei preventive urmează să se scadă din pedeapsă și care dispozițiuni, după cum susține recurentul, nu sunt scoase din vigoare prin art. 41 din legea penitenciarelor.

Considerând că, *prin art. 41 și 42 din legea penitenciarelor s'au abrogat dispozițiunile art. 94 cod. penal ardelean, deoarece: 1.) sus zisa lege este aplicabilă în tot cuprinsul regatului; 2.) este ulterioară și 3.) cuprinde dispozițiuni referitoare ca și art. 94 cod. penal — la scăderea din pedeapsă a timpului cât condamnatul a stat în prevenție.*

Considerând, că *în conformitate cu legea penitenciarelor, scăderea prevenției din pedeapsă nu se poate face decât de judecătorii care au pronunțat hotărîrea condamnatore și chiar prin aceea hotărîre, iar nu ulterior, printr'o hotărîre dată asupra unei cereri principale făcută în acest scop.*

Că astfel fiind, *bine Curtea de Apel a respins cererea recurentului, constatând că este făcută după ce hotărîrea condamnatore a rămas definitivă.*

Considerând că în ceiace privește aplicarea art. 505 proc. penală, Curtea de Apel constatând că recurentul nu întrunește condițiunile cerute de punctul 1, 2 și 3 ale acestui articol, deasemenea bine ia respins cererea de a i se scădea din pedeapsă timpul cât a stat în arest, dela pronunțarea sentinței condamnatore până la publicare.

Că astfel fiind, recursul este neîntemeiat și cată a fi respins.

JUDECĂTORA CÂMPENI — TURDA

Hotărîrea penală No. 53/1931.

Faptul unui acuzat de a se fi urcat călare pe ferestra deschisă dela etajul casei acuzatorului,

constitute delictul de violare de domiciliu prev. și pedepsit de art. 332 c. p.

Având în vedere că acuzatorul prin denunțul său, se plânge contra individului Arnold Walter, că i-ar fi violat domiciliul;

Având în vedere că această acțiune penală, pentru violare de domiciliu este bine făcută, fiind deschisă după cererea prealabilă a părții vătămate — conform art. 332 al II, c. p.

Considerând că așa fiind, rezultă din denunțul acuzatorului, coroborat cu interogatorul luat acuzatului și martorii ascultați în cauză, că acuzatul a săvârșit delictul violării domiciliului în modul următor:

Intr'una din zilele lunii Iunie 1930, pe când se juca tennis, în terenul ce este vecin cu casa acuzatorului, una din mingiile bătute de acuzat, a intrat pe fereastra casei acuzatorului, ce era deschisă — oprindu-se către ușă; atunci acuzatul, a trimis un ucenic care să ceară mingea căzută; la răspunsul unei D-ne chiriașe, că nu i-o poate da, deoarece lipsește proprietarul și locatarul camerei unde a intrat mingea, și camera este încuiată, acuzatul a proptit o scândură de fereastră acuzatorului și urcându-se pe ea, a ajuns la fereastra care era deschisă; atunci pentru că aceasta i-a fost intenția când s'a urcat pe scândură, s'a așezat călare pe pervazul ferestrei, cercetând din ochi, colțul în care s'a oprit mingea, pentru ca apoi s'o poată lua. 'a întâmplat atunci, că la șgomotul pe care l'a făcut scândura pe perete, s'a uitat o servitoare, Irma Craițer pe gaura cheii și aceasta a anunțat pe stăpâna sa, chiriașa Rosalia Crișai, care sosind pe o altă ușă în camera unde căzuse mingea, l'a văzut pe acuzat călare pe fereastră și cu mâinile pe masa ce este așezată lângă geam.

Fiind somat să se dea jos, acesta a amenințat că nu se dă jos, până când nu i se predă mingea. Neavând încotro, chiriașa i-a asvârlit mingea pe fereastră.

Având în vedere că această stare faptică, se dovedește pe lângă interogatorul acuzatului, cu martorii: Rosalia Crișai, Irma Craițer, Romulus Pașca și Ionel Palade, toți ascultați sub prestare de jurământ, Judecata încadrează faptul de mai sus, în textul art. 332 c. p. I cărui conținut a fost cetit în ședința publică și care are ca elemente: 1.) o locuință, sau un loc îngădit; 2.) intrarea fără motiv legitim; 3.) prin uneltiri viclene sau fără voia proprietarului.

Considerând că așa fiind, faptul comis în condițiunile mai sus arătate, întrunește elemente delictului de violare de domiciliu, prevăzut și pedepsit de art. 332 c. p.

În consecință, Judecătoria în baza art. 332 c.p. și al art. 91 și 92 c. p. ca circumstanțe atenuante, prin faptul că n'a mai fost pedepsit și că faptul s'a petrecut din cauza jocului de tennis, condamnă pe Arnold Walter la cinci sute lei amendă ca pedeapsă principală și la cinci zeci lei amendă ca pedeapsă complementară.

Câmpeni, la 20 August 1931.

ss. Grigore A. Stroescu, judecător; s.s. Traian Onetiu, grefier.

NOTĂ. — Această sentință a fost confirmată și de Tribunalul Turda, secția II-a și de Curtea de Apel Cluj, secția I-a, ca instanță de recurs.

Jurisprudențe la legi speciale

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția III-a
Decizia Nr. 764. Președinția d-lui O. Băleanu, președinte

Contencios. — Pensie. — Consiliul Casei Pensiilor nu este autoritate jurisdicțională în sensul legii pensiilor din 1915, deci, actele sale sunt acte de autoritate.

Având în vedere, că din decizia atacată cu recurs se constată că dl. Dumitru Hâncu, fiind numit director al școlii primare Nr. 7 din Cluj, cu ordinul Nr. 11.301 din 10 Septembrie 1919, a cerut la 2 Aprilie 1921, Ministerului Instrucțiunii Publice (Secretariatul General din Cluj), și acesta a amîs să i se considere numitului ca ani buni la pensie servit în trecut dela 12 Iunie 1897 în învățământul particular, cu condiția de a vărsa reținerile pentru pensie; că Ministerul prin ordinul Nr. 69.607/1923, recunoaște numitului dreptul la patru gradatii și dispune plata lor, ceea ce înseamnă că și Ministerul îi recunoaște timpul servit dela 12 Iunie 1897, cu condiția de a vărsa reținerile în sumă de 2898 lei; că în urmă, la 18 Octombrie 1925, dl. H. Hâncu, cere Ministerului de Finanțe să-i indice suma ce are să verse ca rețineri pentru pensie și această cerere fiind supusă Consiliului de Administrație al Casei Pensiilor, s'a recunoscut ca buni la pensie numai 15 ani de serviciu, fapt care a determinat pe dl. Hâncu să se plângă cu acțiune în contencios la Curtea de Apel din Cluj, acțiune ce i-a fost respinsă ca inadmisibilă pe considerațiunea că hotărîrea Consiliului de Administrație al Casei Pensiilor constituie un act de jurisdicție, iar nu un act administrativ de autoritate și că legea pensiilor din 1925 institue anume comisiuni de judecată în ce privește chestiunile privitoare la regularea drepturilor la pensie.

Având în vedere că prin motivele de casare recurentul susține că s'a comis un exces de putere și s'a violat și interpretat greșit art. 1 legea contenciosului administrativ art. 45, 50 din legea pensiilor din 1925 și art. 92, 163 din regulament, întrucât în speță ar fi vorba de un act administrativ de autoritate, susceptibil de acțiune în contencios, iar nu de un act de jurisdicțiune, cum în mod greșit stabilește Curtea de Apel; în dezvoltarea motivelor de casare recurentul arată că cererea sa a fost introdusă sub imperiul legii pensiilor din 1925, iar conform dispozițiunilor textelor mai sus arătate, Consiliul de administrație al Casei pensiilor, sub regimul acestei legi nu are atribuții de jurisdicție, asemenea atribuție fiind acordată numai de legea din 1929; că dacă ar fi avut atribuții

de jurisdicție sub legea din 1925, s'ar fi prevăzut și anumite căi de atac, ceiace legea n'a prevăzut.

Considerând că în speță, este necontestat de părți că cererea d-lui Dimitrie Hâncu adresată, Ministerului de Finanțe a fost introdusă la 18 Octombrie 1925, adică sub imperiul legii generale de pensiuni din 1925 și deci sunt aplicabile numai dispozițiunile acestei legi;

Considerând că din cuprinsul art. 50 din această lege, prin care se determină atribuțiunile Consiliului să stabilească numărul anilor de serviciu ce trebuiesc socotiți Românilor car intră în serviciile publice din teritoriile alipite, rezultă că *sub regimul acestei legi, Consiliul de Administrație al Casei Pensiilor, nu avea atribuțiuni jurisdicționale ci se comporta în acțiunile sale ca autoritate publică și deci actele ce le săvârșia Consiliul sub imperiul legii din 1925, nu pot fi socotite decât ca acte administrative de autoritate, iar nu ca acte de jurisdicție, cum în mod greșit a stabilit în speță Curtea de Apel;*

Că așa fiind Curtea de Apel a violat și interpretat greșit textele citate mai sus, cum și dispozițiunile art. 1 din legea contenciosului administrativ, când a decis că în speță ar fi vorba de un act de jurisdicție nesusceptibil acțiunii în contencios;

Că dar recursul este fondat și urmează a fi admis în principiu, și a se casa decizia No. C. II. 88/5/1930 a Curții de Apel Cluj secția II-a, iar în fond a se amâna judecarea cauzei la 30 Iunie a.c.

CURTEA DE APEL CLUJ, Secția III

Dec. fisc. Nr. 250/2/1932. Președ: D. Victor Pop, președ. *In ce condițiuni sunt admise la scădere dobânzile capitalurilor împrumutate în străinătate.*

DECIZIUNE:

Admite recursul, casează cu trimite hotărârea comisiunei de apel, pe care o invită să procedeze din nou la stabilirea venitului net impozabil, ținând seama de considerentele acestei decizii.

MOTIVE:

Din hotărârea comisiunei de apel se constată, că s'a admis scăderea din venitul impozabil a sumei de 1.621.134 lei, dobânzi plătite de societatea anonimă Forestieră din Călățele, la capitaluri împrumutate în străinătate, fără a se fi dovedit plata impozitului mobilier, ci numai cu motivarea că aceste sume au fost efectiv plătite.

Considerând că din dispozițiunile art. 23 p. 4 din legea contribuțiilor directe, combinate cu art. 51 instrucțiuni și adausul Comisiunei centrale la acele instrucțiuni publicate în Mon. Oficial No. 79/1929 rezultă că dobânzile datorate de comercianți la capitalurile împrumutate din străinătate în baza creditelor efectiv deschise sunt scutite de plata impozitului mobilier, când cota acelor procente nu trece de 10% dat surplusul de dobânzi stipulat, adecă aceia ce trece de 10%, acela este supus impozitului mobilier, iar în privința modului de percepere, instrucțiunile prevăd, că debitorul este obligat să-l rețină și să-l verse la Stat.

Din acelaș text reiese, că în cazul când debitorul nu face dovada că cu ocaziunea plăței procentelor a plătit impozitul mobilier asupra surplusului de peste 10%, ori că a dobândit scutire de plata acelu impozit în urma cererei adresate Ministerului de Finanțe în termen de 2 luni socotite dela realizarea efectivă a creditului, în asemenea caz, comerciantul nu va beneficia de nici un fel de scăderi a dobânzilor conform art. 31 pct. 2 din lege și aceasta este sancțiunea pe care legea o dictează și ea atinge întregul *quantum* al procentelor, adecă nu numai surplusul de 10%, ci și aceasta cotă.

Că dar atunci când Comisiunea de apel a admis la scădere suma de 1.621.130 lei dobânzi plătite la capitaluri împrumutate în străinătate fără a constata plata impozitului mobilier, prin acest mod de a judeca a făcut o rea aplicare a citatelor texte de lege, căci, după cum s'a arătat comisiunea de apel, trebuia să stabilească în fapt, care a fost cota procentelor stipulate și plătite, și în cazul când scădeau cota de 10%, iar impozitul mobilier n'a fost plătit, scăderea sumei de 1.621.130 lei nu se putea admite.

Pentru aceste considerente Curtea a casat, cu trimitere hotărârea comisiunei de apel.

CURTEA DE APEL CLUJ, Secția II-a

Dec. Nr. 720/1932, C. II. Președinte: Dr. I. Papp, președinte *Legea de urmărire.—Consemnarea sumei urmărite în caz de contestație. — Când este obligatorie? — Condițiuni jurisprudențiale.*

În contra sentinței, prin care tribunalul a respins apelul societății Anonime de Electricitate din Deva, a făcut recurs în casare numita societate cerând reformarea sentinței și scoterea din viçoare a somațiunei No. 2202/1931 a administrației financiare Hunedoara, prin care este somată a achita suma de 316.184 lei taxă de energie. Ca motiv de casare a susținut violarea legii și exces de putere și anume, că tribunalul adoptând administrației financiare a respins apelul din motivul că suma de 316.184 lei n'a fost consemnată, fără de a cerceta dacă această sumă este sau nu certă și lichidă.

Recursul este fondat:

Din rolurile, care în urma invitației Curții de Apel din 20 Septemvrie 1932, au fost anexate de către administrația financiară la dosar, se poate constata, că pretențiunea administrației se bazează pe datele din procesul verbal al comisiunei de impunere, date cari în urma apelului și recursului al contribuabilei, au fost anulate de către C. de Apel, conform decizii No. Fisc. 518/2/1931 din 8 Iulie 1931;

Având în vedere, că conform jurisprudenței disolvată în jurul art. 34 din legea de urmărire, *consemnarea sumei este obligatorie în cazul când și persoanele urmărite și creanța intră în prevederile acelei legi, adecă când pretențiunea, pentru care se face urmărirea, se bazează pe un titlu definitiv și executoriu.*

Având în vedere, că conform celor expuse un

astfel de titlu în speță lipsește ;

Așa fiind tribunalul a violat dispozițiunile art. 34 din legea de urmărire respingând contestația urmăritei numai pentru motivul, că suma n'a fost consemnată fără de a cerceta, că titlul pe care s'a cerut urmărirea, este sau nu definitiv și executoriu.

Pentru aceste motive recursul a trebuit admis hotărîndu-se în sensul acestei decizii.

Decizii ale Comisiei Centrale a Timbrului

1) Art. 11 din legea pentru reglementarea datoriilor agricole și urbane, promulgată la 14 Aprilie a.c., reduce la jumătate taxele de timbru și înregistrare la toate actele, convențiunile, abandonările și înțelegerile de orice fel încheiate sau născute din aplicarea acestei legi.

În expresiunea generică de acte, se cuprinde atât cererile pentru eliberarea de certificate cât și certificatele necesare pentru desăvârșirea convențiilor arătate mai sus.

În acest caz, atât partea în cererea sa cât și autoritatea în certificatele ce va elibera, va menționa că acest certificat nu va putea servi decât în materie de conversiune de datorii.

2) Intabularea în cartea funduară a dreptului de proprietate dobândit de cumpărătorul unui imobil la licitație publică, făcându-se în prim loc pentru asigurarea dreptului cumpărătorului, deci în interesul lui, urmează că orice acte și comunicări se vor face în baza legii execuționale din Ardeal, pentru a se ajunge la intabulare sunt supuse taxelor prevăzute de legea timbrului.

De oarece însă, conform legii de mai sus, judecătorul înaintea căruia licitațiunea a avut loc este obligat ca din oficiu să comunice părților copie de pe deciziunea sa și apoi să ceară instanței de cartea funduară intabularea dreptului de proprietate pe numele cumpărătorului, pentru a se evita întârzieri în mersul normal al justiției, el este autorizat să facă asemenea comunicări fără timbru, fiind obligat însă, ca pentru asigurarea drepturilor fiscoșului, odată cu adresa de intabulare să dea în debit administrației financiare suma taxelor de timbru pe care cumpărătorul este dator să le plătească, pentru a se lua contra lui măsuri de urmărire.

Pentru aceleași considerațiuni, în același mod se va proceda și de instanțele successorale cu privire la comunicarea din oficiu a deciziilor date de ele în asemenea materii.

Sedința dela 9 Mai 1933.

M. Of. Nr. 117 din 24 Mai 1933, p. 3631.

3) Impozitul de 0.20% asupra facturilor comercianților și industriașilor nu se poate percepe conform art. 14 paragraf 13 din legea timbrului decât la valoarea reală a mărfurilor vândute, adică la prețul încasat de vânzător.

Așa fiind, numai rabatul ce se face în chiar momentul vânzării, constatat în factură la data emiterii ei și care constituie în fapt o reducere a prețului, nu poate intra în calculul impozitului la care factura este supusă; orice altă reducere făcută ulterior pe factură sau condiționată de plata prețului într'un anume termen, nu pot fi excluse dela plata impozitului prevăzute de lege, de oarece asemenea reduceri constituie modificări ulterioare sau numai eventuale ale prețului mărfurilor vândute, care nu mai pot fi ținute în seamă, din moment ce impozitul asupra facturii trebuie perceput în chiar momentul emiterii ei.

Sedința dela 3 Mai 1933.

M. Of. Nr. 117 din 24 Mai 1933, p. 3632.

INFORMAȚIUNI

BIBLIOGRAFIE. — *Jurisprudența rezumată.* — Decizii pronunțate de Inalta Curte de Casație și Justiție. Volumul I. Decizii civile și comerciale privitoare la procese din Ardeal, judecate în cursul anilor 1921—1931, cu index alfabetic pe materii și pe articole. Intocmită de Sever Andru. Doctor în Drept-Advocat, București. Editura „Cartea Românească”, București. Prețul lei 500.

Importanța acestei recente lucrări juridice, opera unuia dintre cei mai erudiți avocați ardeleni, reiese din chiar al ei titlu, pe care anume l-am dat cât mai complet.

Eminentul avocat din Oradea, transferându-și activitatea profesională în capitala țării, unde din fruntaș al baroului Bihorean a devenit nu mai puțin fruntaș al celui din țării, a găsit aci atmosfera prielnică a se dedica și mai intens decât în trecut cultului științei dreptului cu toată cunoscuta sa putere de muncă și vioiciune intelectuală.

Dr. Sever Andru servește acum publicistica juridică românească cu o lucrare de mare valoare, la care cei cari i-au cunoscut activitatea de până acum se și așteptau și luând cunoștință de ea, desigur, nici nu au fost decepționați în ale lor așteptări.

Cartea aceasta de 738 pagini, pe lângă voluminoasa-i înfățișare în afară de buna executare tehnică a tiparului, pe o hârtie inepabil de albă și de fină, este un omagiu adus supremei noastre instanțe judecătorești, Inaltei Curți de Casație și Justiție pentru activitatea acesteia pe un ogor nedefrișat și care, după 10 ani de neobosită muncă, a fost fecundat până la prolific într'un real spirit juridic și într'o firească direcțiune românească.

Acest prim volum al unor Pandecte moderne a fost așteptat cu o vie nerăbdare de toți juristii din Ardeal, cari au luat cunoștință despre faptul că este pus în lucrarea distinsului său autor.

El ne dă jurisprudența civilă și comercială ce s'a format în România, asupra aplicării legilor rămase în vigoare în Transilvania, în 851 de jurisprudențe diferite, rezumate într'o limbă juridică

curat românească, rezumate destul de succinte spre a nu cere mult timp pentru a fi pătrunse și, totuși, de o claritate ce le redă înțelesul dela prima citire.

Ce înseamnă pentru juristul ardelean o asemenea colecție de hotărâri principiale, o știe numai acela care se străduiește să afle adevărul dreptății pure din noianul de legi învechite, dublate de un potop de legi noi, fără nici o legătură între ele și adesea lipsite de un înțeles coerent, dovadă modificările multiple ce sufăr în scurt timp dela confecționarea lor.

Înlesnirea de care îl împărtășește jurisprudența adunată rațional, așa cum o face dl. Sever Andru, prețuește enorm pentru el, pentru că îl scutește de cercetări laborioase ce îi răpesc timpul necesar meditării asupra înțelesului miilor de texte încă nelămurite de jurisprudență; dar o înlesnire de această natură este folositoare și bunului mers al distribuirii dreptății, ea putându-se face mai prompt când este înlesnit magistratul și auxiliarul acestuia, avocatul.

Citirea lucrării mi-a făcut atâta plăcere și mi-a produs atâta mulțumire, încât mă grăbesc să recomand cu toată căldura colegilor din magistratură și celor din barou opera distinsului avocat din București, dl. Sever Andru, fiind convins că le va fi de neprețuit folos.

Aștept continuarea, care, nu mă îndoiesc, va urma în curând.

Cluj, 6 Iunie 1933.

Ioan I. Predoviciu

Consilier la Curtea de Apel, Cluj

* * *

Rectificare. — Încheierea Judecătoriei Tinca, jud. Bihor, publicată în Nr. 5, al revistei noastre, a fost pronunțată și redactată de dnul jude-ajutor S. Bacher un tânără ce vedem că se distinge printr'un deosebit dor de muncă.

Din străinătate

Constituția portugheză. — La 19 Martie, Portugalia s'a pronunțat prin plebiscit asupra adopțării noii Constituții, promulgate de guvern. Populația a dat un vot favorabil, votând 580.379 pentru și 5405 contra. Abținerile au fost considerate ca voturi favorabile. Cu această ocazie au votat pentru prima dată și femeile. Analfabeții au fost excluși dela vot.

Conform noii Constituții, mandatul președintelui actual al republicii a fost prorogat cu doi ani.

Socialiștii portughezi. — Guvernul dictatorial din Portugalia a autorizat convocarea unui congres socialist, care a avut loc la 12 Martie. Congresul s'a pronunțat pentru învățământul laic,

pentru asigurările sociale obligatorii și realizarea reformelor muncitorești. În materie politică, socialiștii portughezi cer o Cameră unică alături de o organizare tehnică cu caracter consultativ. Partidul socialist, în Portugalia, își are existența din 1875, și numără astăzi 12.000 socialiști. Acest partid nu are un caracter revoluționar, și continuă tradiția fondatorilor săi care doreau o transformare pacifică a societății burgheze, într'una socialistă.

Măsuri financiare ale guvernului German. — Președintele Reich-ului a semnat un decret lege, după care reducerea salariilor funcționarilor este menținut până la 31 Martie 1934. Supra taxa la impozitul pe venit (impozit de criză) va fi redus. O nouă taxă se va impune marilor magazine. Pe de altă parte, guvernul reduce cheltuielile sale, suspendând pensiile care erau plătite vechilor funcționari publici și municipiali, ostili regimului hitlerist, în special socialiștilor.

Reforma Codului Civil francez în materie de căsătorie. — La 17 Martie anul acesta a intrat în vigoare legea care modifică dispozițiile Codului Civil referitoare la „opozțiuni la căsătorie.” Potriviți acestei legi, actul opozițiunii, își pierde efectul după un an și nu poate fi reînnoit în cazul când s'a pronunțat o decizie de încetare a efectului din partea judecătorului. S'a prevăzut în acelaș timp o procedură rapidă pentru promulgarea deciziei de încetarea efectului opoziției atât pentru prima cât și pentru a doua instanță.

Legea de amnistie în Franța. — Camera a votat la 14 Martie, proiectul de lege care extinde amnistia la numeroase delictive politice și militare.

Reeducarea delinquenților în timpul cât își fac osânda în închisoare. — Administrația penitenciarilor din Anglia a dispus ca să distribue, pentru încercare, deținuților din câteva închisori, un jurnal săptămânal în mai multe exemplare. Acest jurnal va relata evenimentele internaționale, în special matschurile de fotbal și de cricket. Informațiunile relative la crime sunt riguros interzise. Acest mod de educație, era în vigoare și până acum, însă sub forma de jurnal vorbit. Jurnalul era cetit, deținuților, de director sau de un funcționar al penitenciarului.

Un decret-lege relativ la jurați în Austria. — Guvernul Austriac a promulgat la 24 Martie un decret-lege care desființează jurații în constituirea curții cu juri. Ei sunt înlocuiți de un judecător unic asistat de trei sau șase asesori care îndeplinesc funcția juraților.

Loc rezervat pentru reclame

BANCA CENTRALĂ

Intreprinderi industriale fondate și co-interesate:

Industria Sârmei — fabrică de cuie și sârmă în Ghiriș, gara Câmpia-Turzii;

Fabrica de Sticlărie S. A. în Turda

PENTRU INDUSTRIE ȘI COMERT S. A. ȘEDIUL CENTRAL CLUJ

Filiale: Alba-Iulia, Bistrița, Hașeg Sibiu, Turda.

Capital social 50 milioane, rezerve 20 milioane, depuneri 120 milioane

A apărut

BULETINUL LEGILOR

care publică legile, regulamentele și instrucțiunile la câteva zile de la publicarea lor oficială sub direcțiunea

dl. I. MĂNESCU

Președinte la Curtea de Apel Cluj

Abonamentul	700 lei anual
Pentru magistrați și avocați	500 „ „

Platibil și în rate de minimum 50 lei

Administrația la Curtea de Apel Cluj